

— Да, миличекъ! И тя има дѣчица, работи за тѣхъ, храни ги, пази ги, тѣй както азъ тебе храня и пазя. А колко ги обича тя! Вечеръ ги приспива съ своитѣ сладки пѣсни, тѣ си спокойно заспиватъ, а чудната пѣвица — добрата имъ майка — все си пѣе и пѣе. . . . Обича тя гората, мѣсеца, звѣздитѣ, хората и имъ пѣе за да ги радва и веселѣ. . . .

— Мамо . . . мамо! Азъ искамъ да я видя! Ще ли ме заведешъ при нея? А, мамо, ще ли ме заведешъ? И Иванчо скочи, като че ей сега ще трѣгва при чудната пѣвица.

— Не, Иванчо! Сега не може. Тя не обича хората, които нощѣ ѝ прѣчатъ на пѣсенъта. Утрѣ ще те заведе при нея.

На Иванча домжчнѣ, че неможе още сега да види пѣвицата, която той тѣй многа обичаше. Той залѣпи челце на прозореца и устрѣми погледъ кѣмъ красния вѣнецъ. Но тамъ нищо се не виждаше: всичко бѣ тихо, спокойно; само чудно-хубавата пѣсенъ нарушаваше горската тишина.

Дълго впива погледъ Иванчо въ зелената гора, посребрена отъ лунния блѣсъкъ, но нищо не можа да съзре.

— Легни си, Иванчо, легни! Утрѣ ще те заведе при нея — се обади полузаспалата вече майка.

Легна Иванчо, дълго още слуша дивната пѣсенъ, докато най-сетнѣ, приспиванъ отъ нейната омая, си сладко, безгрижно заспа. . . .

\* \*  
\*

Далечъ бѣ още слънцето да се събуди, когато Иванчо съ майка си излѣзоха изъ кѣщи. Бѣдната вдовица ходѣше да работи на богатитѣ за да прѣхрани себе и милото си дѣте. Тя водѣше съ себе си и малкия Иванчо. Днесъ, както му се бѣ обѣщала, тя го поведе при чудната пѣвица. За малко щѣха да ѝ бждатъ гости, а послѣ пакъ на работа.

Неописуема бѣ радостъта и нетърпението на Иванча. Той само подпитваше:

— Скоро ли ще стигнемъ, мамо? . . .